

Oponentský posudek diplomové práce

Autor: Bc. Vít Zeman

Název práce: Práce s ironií

Oponent: Mgr. Zuzana Pártlová, Ph.D.

Pracoviště: Katedra autorské tvorby a pedagogiky, DAMU

Diplomovou práci Práce s ironií Víta Zemana jsem přečetla s velkým zájmem a chutí, byť jsem paradoxně spíše odpůrcem ironie, zejména té verbální a především její vyhraněné formy - sarkasmu. Přiznávám proto raději ihned v úvodu, že mě - podobně jako autora - ke konfrontaci s touto prací motivovaly a můj kritický způsob čtení ovlivnily určité osobní pohnutky.

Zvolené téma považuji za velmi nosné a přínosné, a to zejména z hlediska propojení existenciální filosofie, existenciální hry a autorovy osobní zkušenosti.

Otázkou je, do jaké míry jsou tyto tři pilíře v práci pojednány vyváženě, k tomu se dostanu později. Nicméně považuji za úctyhodné, s jakou precizností a upřímným zápalem pro dané téma se autor chopil studia literatury a role výzkumníka. Vzhledem k tomu, že se jedná o magisterskou (nikoliv například disertační) práci, práce vybočuje množstvím použité literatury, hutným poznámkovým aparátem, svou konzistencí, strukturovaností a v neposlední řadě suverénním zacházením se zdroji. Autor nejednou přivede čtenáře (mě) do rozpaků samozřejmostí, s jakou operuje s latinskými výrazy. Nezapře tak svou silnou stránku a bytelný základ ve studiu filosofie a schopnost myšlenkové a slovní analýzy.

Nicméně z hlediska porozumění a přístupnosti textu hojnost citací a filosofických, *nota bene* latinských termínů čtenáři „práci“ příliš neusnadňuje. S ohledem na účel a typ předložené práce bych doporučila zmírnit vědecký – místy až vědeckoidní – jazyk a více důvěřovat vlastnímu modu vyprávění autora, který text pokaždé oživí a prozáří.

Práce je členěna přehledně, ne však zcela logicky do tří hlavních kapitol, nechávající poněkud stranou úvod, *conclusio* a závěr. Přitom zejména část výzkumných zjištění (*conclusio*) považuji za vrcholnou a svým způsobem nejnapínavější část práce. Zde se, podle mého názoru, autor dostává k jádru věci, tedy návratu k původní otázce, proč vůbec téma ironie zkoumal. Tato kapitola je překvapivě svěží a živá, přesto zbytečně skromná – jak rozsahem tak postojem autora. Zasloužila by si mnohem větší prostor a váhu. Zajímalo

by mě hlubší osobní rozpracování zmíněného pořekadla „ironie je dobrý sluha, ale špatný pán“ a otázka ironie versus lidských ctností, ke kterým autor na různých místech přímo či nepřímo poukazuje.

S tím souvisí můj hlavní kritický bod, výše zmíněná asymetrie mezi částí filosofickou (teoretickou), hrovou (praktickou, zkušenostní) a osobní, reflexivní. Kapitola týkající se praktického výzkumu a sebereflexe, a to zejména část věnovaná Dialogickému jednání, by si zasloužila více rozpracovat. Možná bychom došli ke znejistění platnosti samotného pojmu ironie v kontextu Dialogického jednání a mluvili spíše o paradoxu než-li o ironii.

Anebo podobně jak autor zjišťuje u autorského čtení, možná se v těchto dvou výsostných disciplínách vycházejících z existenciálního, humanistického pohledu na svět, nejedná tolik o ironii jako o „kritický dialog se sebou samým“ (s. 62).

Tuto práci nicméně považuji za velmi poctivou a přínosnou jak pro obor Autorské tvorby a pedagogiky, tak pro individuální obohacení čtenáře (mě). Pokud by chtěl autor ve výzkumu zvoleného tématu pokračovat například v doktorském studiu, velmi by mě zajímalo hlubší rozpracování praktické části výzkumu a průzračnější, autorské pojetí.

Práce splňuje všechny náležitosti, proto ji vřele doporučuji k obhajobě. Navrhuji známku A.